

Εσύ έχεις

ακούσει την ιστορία για τον Αϊ Βασίλη και το κουτοπουλάκι του; Είμαι σίγουρος ότι δεν την έχεις ακούσει, διότι ο ίδιος ο Αϊ Βασίλης φρόντισε ώστε να μη τη μάθεις κανένας άλλος πέρα από εκείνον και το μικρό του κουτοπουλάκι. Θα μου πεις

πως την έμαθα εγώ; Αυτό είναι μία μεγάλη ιστορία, γι αυτό ετοίμασε ζεστή σοκολάτα, χουχουλώσου στο κρεβάτι σου και έλα να στα πω όλα χαρτί και καλαμάρι.

Με λένε Πίλουπ, αλλά οι φίλοι μου με φωνάζουν Πιπ. Το τρίχωμά μου είναι κατάξανθο και λαμπερό. Για την ηλικία μου δε είμαι πολύ ψηλός, αλλά ο μπαμπάς μου λέει ότι η όλη η κοιλίτσα μου θα γίνει μπόι, κάτι που μου δίνει περιθώρια για πολλές ελπίδες. Στον ελεύθερο χρόνο μου, μου αρέσει να διαβάζω και να κάνω βόλτες. Επίσης, μου αρέσει να μην έχω ελεύθερο χρόνο, γιατί έτσι νομίζω ότι μοιάζω με τον πατέρα μου, αν και αυτό είναι κάτι το οποίο δε συμβαίνει πολύ συχνά.

Τον πατερούλι μου τον γνώρισα μία στιγμή, την οποία θα μπορούσα να τη χαρακτηρίσω ως τη δυσκολότερη ολόκληρης της ζωής μου. Είχα πιστέψει ότι είχε έρθει το τέλος της σύντομης ζωής μου, μιας και βρισκόμουν σφηνωμένος ανάμεσα στα κοφτερά δόντια μίας κατά τα υπόλοιπα συμπαθητικής γατούλας. Ένωθα τις άκρες των δοντιών της να τυλίγουν το κορμί μου, ενώ ταυτόχρονα παρακαλούσα με όλες μου τις δυνάμεις να συμβεί ένα θαύμα. Πράγματι, το θαύμα συνέβη. Αν δεν έκανε την εμφάνισή του ο ντάνη μου από το πουθενά, τώρα δε θα μπορούσα να γράφω αυτές τις λέξεις. Το θυμάμαι σαν χτες. Φορούσε εκείνη την κατακόκκινη στολή, η οποία κατέληγε στις καλογουαλισμένες, κατάμαυρες μπότες του. Το πρόσωπό του ήταν ροδοκόκκινο, σκεπασμένο με ένα πλατύ χαμόγελο και φυσικά, εκείνη την αφράτη, γενειάδα του. Θυμάμαι ένα “ψιτ παλιόγατα” και έπειτα μάλλον λυποθήμησα από τον τρόπο μου.

Όταν άνοιξα και πάλι τα μάτια μου βρισκόμουν στο εσωτερικό ενός πανέμορφου σπιτιού. Βρέθηκαν δίπλα σε ένα τζάκι, μέσα στο οποίο σιγοέκαιγε μία καλοστημένη φωτιά. Το πάτωμα ήταν στρωμένο με ένα χοντρό χαλί γεμάτο περίεργα σχήματα, κυρίως σε κόκκινο και πράσινο. Περίοπτη θέση κατείχε δε ένα έλατο στολισμένο με ένα σορό μπάλες, χρωματιστές και αρκετά λαμπερές ώστε να νομίζεις ότι αντανακλούν το φως του φεγγαριού. Ο ντάνη μου βρισκόταν πάνω σε μία ξύλινη, γυριστή καρέκλα. Φορούσε το παντελόνι του, ένα άσπρο πουκάμισο και κόκκινες τιράντες και έκλαιγε ασταμάτητα. Πλησίασα λίγο θέλοντας να του δείξω ότι δεν έχω πεθάνει, αλλά φαίνεται ότι δεν είχε αμφιβολία σχετικά με αυτό. Φαίνεται ότι κάτι άλλο τον βασάνιζε. Μου χαμογέλασε προσπαθώντας να κρύψει τα δάκρυά του πίσω από πυκνά φρύδια του και έπειτα αποχώρισε στο δωμάτιό του κρατώντας ένα γράμμα στο χέρι του.

Περίμενα μέχρι να κοιμηθεί και έπειτα μπήκα στο δωμάτιό του. Δε δυσκολεύτηκα να βρω το γράμμα που κρατούσε στα χέρια του. Υπέθεσα ότι εκεί ίσως υπήρχε μία λογική εξήγηση για το λόγο που ο ντάνη μου βρισκόταν σε αυτήν την κατάσταση

και τελικά, δεν είχα άδικο. Τσίμπησα βιαστικά τη σελίδα με το ράμφος μου και την ακούμπησα στο τραπέζι της κουζίνας, όπου έκαιγε ακόμη το ξεχασμένο φως ενός μισολιωμένου χριστουγεννιάτικου κεριού. Αποστολέας του γράμματος ήταν “η διαχειριστική αρχή του ουρανού και της γης επί της αδικίας”. Το γράμμα ήταν πυκνογραμμένο και με δυσκολία μπορούσα να το διαβάσω, ωστόσο η κατάληξη στο τέλος του ήταν ξεκάθαρη “Ένοχος!”. Ο ντάνη μου ήταν ένοχος, αλλά για ποιό πράγμα; Η έντονη ανάγκη να δώσω μία λογική απάντηση στο πώς ένας καλοκάγαθος κόκκινος γίγαντας σαν τον ντάνη μου μπορεί να είναι ένοχος για κάτι, με έφερε αντιμέτωπο με μία αποκαλυπτική αλήθεια, η οποία αφορούσε άμεσα εμένα και τη ζωή μου. Ο ντάνη μου κρίθηκε ένοχος επειδή με είχε σώσει από τα δόντια εκείνης της πεινασμένης γατούλας. Αυτή του η πράξη θεωρήθηκε παρέμβαση στους νόμους της φύσης. Εξαιτίας αυτής του της ενέργειας ένα πλάσμα της φύσης ωφελήθηκε εις βάρος ενός άλλου πλάσματος, χωρίς να υπάρχει κάποια ιδιαίτερη δικαιολογία. Στο κείμενο έγραφε ξεκάθαρα ότι δεδομένης της αδικίας, θα έπρεπε να με επιστρέψει στα δόντια μία πεινασμένης γάτας, διαφορετικά όφειλε να παραδώσει το σάκο του και το έλκηθρο με τους τaráνδους το συντομότερο δυνατόν.

Το επόμενο πρωινό με βρήκε έξω από το σπίτι του ντάνη μου, να περιφέρομαι ανάμεσα στη χιονισμένη γούρνα και το εξίσου χιονισμένο στάβλο με τους τους τaráνδους. Περπατούσα παραπατώντας έχοντας ελαφρές τάσεις αυτοκτονίας. Όχι πως ήθελα να πεθάνω! Λατρεύω τη ζωή και το καλαμπόκι, αλλά η δουλειά του ντάνη μου είναι πολύ σημαντική και δε θα μπορούσα να σταθώ εγώ εμπόδιο στη λαμπρή του καριέρα. Ήδη τον έχουν πάρει στη διαφήμιση της Coca Cola, ποιός ξέρει; Ίσως αυτό να είναι μόνο η αρχή σε μία λαμπρή πορεία στον κινηματογράφο. Θα μου άρεσε να τον έβλεπα να παίζει σε ιστορικές ταινίες. Ίσως να έκανε τον Οβελίξ ή κάτι τέτοιο. Όλες αυτές οι σκέψεις με έκαναν να περιφέρομαι μανιωδώς αναζητώντας μία γάτα, ώστε να με φάει. Αισθανόμουν πολύ προκλητικός και ντρεπόμουν για αυτό, αλλά δεν είχα επιλογή.

Η πρώτη γάτα δεν άργησε να κάνει την εμφάνισή της. Τα πόδια άρχισαν να τρέμουν και δεν αισθανόμουν καλά. Πλησίαζε προς το μέρος μου με αργά βήματα αν και στο μέσο της διαδρομής άλλαξε πορεία κατευθυνόμενη προς την αυλόπορτα της περίφραξης, προφανώς θέλοντας να βγει για ένα πρωινό περίπατο. Δίχως να χάσω καιρό, άρχισα να τρέχω από πίσω της και περιττό να σας πω ότι σχεδόν άρχισα να την παρακαλώ να με φάει. Η γάτα δε φαινόταν να είναι και πολύ χορτάτη, αλλά η αλήθεια είναι ότι δεν της γέμισα το μάτι. Ένιωσα σαν εκείνους τους πλανόδιους πωλητές που από την πολύ τους προσπάθεια να σου πουλήσουν κάτι, υποπτεύεσαι ότι θα είναι “μαϊμού” το προϊόν και στο τέλος δεν αγοράζεις ακόμη και αν θες. Εγώ προφανώς δεν ήμουν μαϊμού και αυτή ήταν φανερό, αλλά

όπως και να έχει, δεν κατάφερα να πείσω την γατούλα.

Στην επόμενη γάτα αποφάσισα να το παίξω πιο αδιάφορος. Άργησε να εμφανιστεί και έτσι είχα αρκετό χρόνο για να προετοιμάσω μερικά λόγια που θα οδηγούσαν με μαθηματική ακρίβεια στα κοφτερά της δόντια. Η νέα γατούλα είχε φουντωτό, ολόλευκο τρίχωμα. Μου θύμισε λίγο τη γενειάδα του ντάνη και αυτό ήταν κάτι που με όπλισε με ακόμη μεγαλύτερο κουράγιο. Πλησίασα προς το μέρος της με αργά και σταθερά βήματα. Στην αρχή η γάτα είχε ανασηκώσει τη πλάτη της έτοιμη να μου χιμήξει, αλλά όσο περισσότερο πλησίαζα, τόσο λιγότερη φαινόταν ότι γινόταν η όρεξη της γατούλας. Είχα φτάσει πια πολύ κοντά. Σχεδόν θα μπορούσα να παραμερίσω με τα φτερωτά μου χεράκια τα δόντια της και να μπω ανάμεσά τους, αλλά το θεώρησα αγένεια. Αντί για αυτό και σύμφωνα με όσα είχα σχεδιάσει της γύρισα τη πλάτη και είπα “εγώ θα μείνω εδώ για λίγο, και δε θα κοιτάω και είμαι πολύ νόστιμο και είμαι πού θρεπτικό” και να μη σας τα πολυλογώ, κατέβασα έναν ολόκληρο τσελεμεντέ, για τους πιθανούς τρόπους μαγειρέματος μου. Αφού στο τέλος άνοιξε και η δική μου όρεξη. Απόρησα για τις επιπτώσεις που είχαν τα λόγια μου στην όμορφη γατούλα και γυρίζοντας για να την κοιτάξω, διαπίστωσα ότι η γατούλα είχε γίνει καπνός.

Αφού είδα και απόειδα, αποφάσισα να γυρίσω πίσω στο σπίτι. Θα δοκίμαζα την τύχη μου ξανά αύριο. Ήδη είχα προσπαθήσει πολύ. Πεινούσα και ήμουν κουρασμένος. Ήθελα να τσιμπήσω λίγο από το ψωμί του ντάνη μου και αν πέσω για ύπνο. Περπάτησα, σχεδόν χαρούμενο προς της τραπεζαρία, αλλά αυτό που αντίκρισαν τα μάτια που έσβησαν μονομιάς, όχι μόνο το χαμόγελό μου, αλλά ολόκληρο τον κόσμο μπροστά από τα μάτια μου. Ο ντάνη μου καθόταν στην κουνιστή του καρέκλα με τα μάτια κλειστά, ένα πλατύ χαμόγελο, ενώ παράλληλα στα πόδια του χαϊδολογούσε μία γάτα του δρόμου. Προφανώς είχε πάρει την απόφασή του και προφανώς, ήταν ιδιαίτερα χαρούμενος για αυτήν. Ήταν ξεκάθαρο ότι δεν είχα θέση στη ζωή του. Η δουλειά του ήταν περισσότερο σημαντική απ’ ότι εγώ. Μα τί λέω! Σίγουρα ήταν. Άλλωστε, εγώ ήμουν ένα απλό κοτοπουλάκι που το καλύτερο που θα μπορούσα να κάνω στη ζωή μου ήταν να γίνω κοτόπουλο με πατάτες στο φούρνο. Δεν είχαν καν τις προοπτικές να γίνω μία αξιοπρεπής γαλοπούλα. Άρχισα να κλαίω και όταν κλαίω κάνω τσίου τσίου και όταν κάνω τσίου τσίου πρώτον δε μπορώ να το κουνήσω ρούπι και δεύτερον καρφώνομαι εύκολα.

Φυσικά, ο ντάνη μου άκουσε τους άναρχους ήχους που έβγαζα από το στοματάκι μου και πλησίασε προς το μέρος μου κρατώντας παράλληλα την αγαπημένη του γάτα. Ήλπιζα, έστω και στο βάθος βάθος της καρδιάς μου, ότι ο ντάνη μου ήταν τόσο καλός όσο τον είχα γνωρίσει και ότι ερχόταν για να με παρηγορήσει, αλλά

βγήκα λάθος. Με έπιασε με τα χοντροδάχτυλά του και με έχωσε απαλά στα δόντια της γάτας τους. Περίμενα καρτερικά το θάνατό μου, αλλά αντί για αυτό, με ακούμπησε και πάλι με την ίδια απαλότητα στο πάτωμα και μου προσέφερε ένα πιάτο γεμάτο καλαμπόκι. “Καλά τα κατάφερες” είπε στην ψιψίνα του χαϊδεύοντάς την. “Μου είπαν να το οδηγήσω στα δόντια μίας γάτας, δε μου είπαν ότι πρέπει να το οδηγήσω στο στομάχι μίας γάτας”, πρόσθεσε. Ο τρόπος που έγνεψε η γάτα με έκανε να καταλάβω ότι το πλάσμα αυτό είχε μία ιδιαίτερη επικοινωνία με τον ντάνη μου. Δε θα με άφηνε τυχαία στις ορέξεις οποιασδήποτε γάτας. Προφανώς ο ένας καταλάβαινε τον άλλον και προφανώς της είπε να με βάλει στο στόμα της, αλλά να μη με φάει, ώστε να λυθεί η υποχρέωσή του προς το νόμο. Ελπίζω κάποια μέρα να του δείξω και εγώ ότι τον καταλαβαίνω και να του μάθω μερικά κοιτοπουλίστικα για να μπορούμε να μιλάμε, αν και πιστεύω ότι ήδη ξέρει μερικά. Για παράδειγμα, σήμερα το πρωί μου είπε καλημέρα, καλά Χριστούγεννα ΧΟ ΧΟ ΧΟ.

Αφιερωμένο στην Βαρβάρα

Πηγή: adamhbl.wordpress.com